

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 470/21

1

2WYROK

2.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4 Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

6protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

7przy udziale prokuratora Waldemara Basteckiego

8po rozpoznaniu dnia 22 kwietnia 2022 r.

9sprawy D. K., syna T. i J., ur. (...) w Ł.

10oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

11na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

12od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

13z dnia 16 lutego 2021 r. sygn. akt III K 728/19

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 470/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie dnia 16 lutego 2021r. w sprawie sygn.akt III K 728/19	
1.2 Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
0.11.3. Granice zaskarżenia	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.		
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC				

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	Mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę polegający na uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnienia D. K., wskazuje na to, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. polegającego na tym, że zawierając umowę o prowadzenie rachunku bankowego i udostępniając go nieustalonej osobie, działając z zamiarem, aby nieustalona osoba, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonała oszustwa na szkodę J. R., czym ułatwił tej osobie jego popełnienie;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Sąd Okręgowy nie podziela argumentacji prokuratora, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do sformułowania wniosku, że odpowiedzialność D. K. w tej sprawie może polegać na przypisaniu mu popełnienia z zamiarem ewentualnym przestępstwa pomocnictwa do oszustwa. Rację ma skarżący, że pomocnictwo jako forma zjawiskowa każdego przestępstwa może być popełniona w obu postaciach zamiaru, to jest z zamiarem bezpośrednim i		

ewentualnym. W niniejszej sprawie skarżący forsują tezę, zgodnie z którą odpowiedzialność D. K. – jako pomocnika do przestępstwa oszustwa – miałyby kształtować się właśnie na zamiarze ewentualnym. Według skarżącego D. K., na co wskazują jego wyjaśnienia, niewątpliwie wiedział, że przy użyciu jego rachunku bankowego dojdzie do popełnienia przestępstwa oszustwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k.

Z taką argumentacją nie można się jednak zgodzić, gdyż zakładając konto bankowe, oskarżony nie wiedział, że wpłyną na nie środki finansowe pochodzące z oszustwa na szkodę J. R.. Oskarżony D. K. zamierzał przy pomocy nieustalonej osoby wygenerować sztuczny obrót na swoim koncie bankowym aby uzyskać w ten sposób wiarygodność kredytową w banku. Nawet jeśli takie działanie nie jest legalne, gdyż oskarżony w ten sposób zamierzał wprowadzić bank w błąd aby uzyskać wysoki kredyt na działalność gospodarczą. To jednak generowanie sztucznych obrotów finansowych na swoim koncie bankowym, jest zupełnie odmiennym działaniem od udostępnienia konta w tym celu aby wpłynęła na niego wpłata z tytułu wyludzonej zaliczki na zakup fikcyjnego samochodu. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził aby oskarżony D. K. wiedział o ogłoszeniu sprzedaży pojazdu B. (...) wystawionym na portalu (...)pl. (...) nie miał świadomości, że jego konto bankowe posłuży do wyludzenia wpłaty kwoty 15 000 złotych od pokrzywdzonego J. R.. Wykaz wiadomości mailowych pomiędzy oskarżonym a osobą podającą się za M. K. (k.257-269) oraz zeznania

świadka B. G., potwierdzają, że ze względu na brak zdolności kredytowej oskarżony zamierzał skorzystać z internetowej oferty wygenerowania sztucznego obrotu na koncie aby uzyskać kredyt w banku na prowadzenie działalności gospodarczej. Tylko z tego powodu zgodził się założyć konto w banku (...) S.A. i udostępnił nieznanemu mężczyźnie podającym się za M. K., dostęp elektroniczny do tego konta tj. login i hasło. Oskarżony obejmował swoją świadomością i zamiarem to, że na jego konto bankowe będą wpływać przelewy od nieustalonych osób i firm aby wygenerować sztuczny obrót finansowy i zbudować w ten sposób wiarygodność kredytową. Nie miał natomiast wiedzy o okolicznościach oszustwa popełnionego na szkodę J. R. i nie mając kontroli ani wglądu na swoje konto, nie wiedział, że wpłynęły na konto pieniądze w kwocie 15 000 z tytułu „zaliczki na zakup auta b.” -k.115.

Wskazać należy, że organy ścigania nie ustaliły dokąd następnie zostały wytransferowane pieniądze z konta oskarżonego, kim jest osoba o nazwisku M. O. i gdzie finalnie trafiły pieniądze, które wpłacił J. R.. Historia operacji bankowych na rachunku oskarżonego (k.115) wskazuje, że pieniądze jeszcze tego samego dnia gdy wpłynęły na konto oskarżonego tj. w dniu 27.04.2018r. zostały przelane na inne konto przez internet. Policja i prokurator nie podjęli jednak żadnych czynności aby ustalić do kogo trafiły pieniądze pokrzywdzonego. Sposób działania oszusta, który wyludza zaliczki na zakup fikcyjnych samochodów i ciągników poprzez umieszczanie ogłoszeń na portalu (...) wskazuje na umiejętne zacieranie śladów. Wskazać należy, że próby ustalenia

numeru telefonu i IP komputera, którymi posłużył się nieustalony sprawca, nie doprowadziły do ujawnienia jego tożsamości.

Sprawca posługuje się sfalszowaną licencją i zaświadczeniem z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej na dane M. P., korzysta z domeny zarejestrowanej na dane innej osoby tj. W. B. oraz posługuje się numerem telefonu zarejestrowanym na A. P. i kartami pre-paid zakupionymi na dane K. I.. Żadna z tych osób nie wie, kto w ten sposób korzysta z ich danych osobowych i przesłuchanie tych świadków nie doprowadziło do ujawnienia sprawcy. Sposób działania tego sprawcy wskazuje na umiejętnie ukrywanie swojej tożsamości i zacieranie wszystkich śladów, które mogłyby go ujawnić, a zatem tym bardziej wiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, który także dał się złapać na ogłoszenie „Kredyty bankowe bez (...) i udostępnił swoje konto bankowe nieustalonej osobie. Nie ma jednak racji skarżący, że D. K. dając dostęp do swojego konta bankowego nieustalonej osobie, działał z zamiarem ewentualnym aby ta osoba dokonała oszustwa na szkodę J. R.. Zamiarem oskarżonego było bowiem uzyskanie wiarygodności kredytowej poprzez wygenerowanie sztucznego obrotu na koncie oraz uzyskanie kredytu na prowadzenie działalności gospodarczej, a nie wyłudzenie od J. R. zaliczki na zakup fikcyjnego samochodu marki B.. Oskarżony udostępniając login i hasło do swojego konta bankowego nieumyślnie ułatwił nieustalonemu sprawcy popełnienie oszustwa opisanego w zarzucie.

Faktycznie możliwość
ukształtowania odpowiedzialności

przy kwalifikacji prawnej z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk istnieje, co było wielokrotnie wyrażane w orzecznictwie i w doktrynie (w tym w orzeczeniach wskazanych przez skarżącego). Powtarzając jednak za Sądem Najwyższym (wyrok z dnia 15 października 2013 roku, sygn. akt III KK 184/13 – wskazywany przez skarżącego na poparcie jego tez) „zamiar odnosić należy do wszystkich znamion strony przedmiotowej pomocnictwa. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności lub nie wykonując ciążącego na nim obowiązku niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego, ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienia czynu zabronionego oraz to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego, a także w odniesieniu do indywidualnie oznaczonej osoby bezpośredniego wykonawcy. W konsekwencji musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystyką czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania) w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę. Nie oznacza to jednak, że musi chcieć popełnienia takiego czynu, bowiem wystarczający jest w takiej sytuacji, z uwagi na treść art. 18 § 3 kk w powiązaniu z art. 20 kk, element godzenia się, zaś kodeks (...) nie zawiera normy, która nakazywałaby w sposób wyjątkowy i na odmiennych

zasadach traktować pomocnictwo do przestępstw kierunkowych”.

Przechodząc na grunt tej sprawy nie można przypisać D. K. zamiaru ewentualnego przy pomocnictwie do popełnionego przez nieznanego sprawcę przestępstwa oszustwa na szkodę J. R.. Nie ma bowiem żadnych dowodowych podstaw choćby do stwierdzenia, że D. K. obejmował swoją świadomością charakterystykę prawną czynu, którego popełnienie miał ułatwić. Z materiału dowodowego ujawnionego w tej sprawie wynika, że użyczenie przez oskarżonego konta nieznanemu osobie było spowodowane jego wrażeniem, że chodzi o wygenerowanie sztucznego obrotu finansowego na jego koncie, zaś konkretnych informacji od kogo będą wpływać przelewy na to konto od tej osoby podającej się za M. K. nie otrzymał. W takiej sytuacji – przy braku dowodów przeciwnych – nie ma podstaw do przyjęcia, że u oskarżonego pojawił się choćby ewentualny zamiar pomocnictwa w oszustwie na szkodę J. R.. W tym względzie nieskuteczne są argumenty skarżącego, powołujące się na zasady prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Oczywiście prawdziwe są twierdzenia o tym, że osoba dorosła posiadająca pełną zdolność rozumowania powinna zdawać sobie sprawę z tego, że udostępnienie postronnym osobom konta bankowego może być negatywne w skutkach, ale nie zmienia to postaci rzeczy, że D. K. nie może – z wcześniej wskazanych względów charakteryzujących zamiar ewentualny – odpowiadać za zarzucane mu przestępstwo. Rozpoznając powyższą sprawę Sąd Okręgowy oparł się również na

orzeczeniu Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2018 roku, sygn. akt II KK 272/17, wydanym w zasadzie na tożsamym stanie faktycznym, którego wywody Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela. W tej sprawie (podobnie jak w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy) oskarżony był osobą, którą sprawca przestępstwa oszustwa posłużył się, a bez udziału oskarżonego D. K. jako udostępniającego konto do wpłaty, popełnienie tego czynu nie byłoby możliwe. Sąd Okręgowy podziela także – przejawiające się również uzasadnieniu apelacji prokuratora – stwierdzenie, że D. K. musiał mieć świadomość, że bierze udział w przedsięwzięciu nielegalnym, najprawdopodobniej przestępczym, o czym świadczą jego depozycje „Razem z B. G. wpadliśmy na pomysł, by zasilić konto fikcyjnymi przelewami. B. mówił, że nie jest to legalne udostępnianie loginu innej osobie”. Jednak nie pozwoliło to ustalić, pomocnikiem do jakiego czynu miał być oskarżony. Z ujawnionego prawidłowo materiału dowodowego – którego zakresu poszerzyć się nie da – nie można wywieść, że „pożyczający” konto poinformował D. K. o swoich planach. W tym względzie warto zaznaczyć, że argumentacja skarżącego co do tego, że oskarżony przekazując sprawcy dane niezbędne do zalogowania do bankowości elektronicznej udostępnił mu niejako narzędzie za pomocą którego nieustalony sprawca dopuścił się oszustwa, w żadnym wypadku nie przekonuje co do trafności postawionego zarzutu. Oskarżony D. K. nie mógł bowiem przypuszczać, że swoim działaniem udzielił pomocy do popełnienia oszustwa

polegającego na wyłudzeniu zaliczki na zakup fikcyjnego samochodu marki B.. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje aby oskarżony godził się na wykorzystanie swojego konta bankowego w tym celu, aby wpływały na jego konto pieniądze wyłudzone w ten sposób od osób oszukanych na portalu internetowym (...)pl. (...) dowody wskazują na konstrukcję winy nieumyślnej oskarżonego, który na podstawie okoliczności mógł i powinien przewidzieć, że na jego konto wpłyną pieniądze uzyskane w drodze oszustwa.

Każde rozstrzygnięcie tj. przesądzające winę oraz uwalniające od odpowiedzialności karnej, musi znajdować oparcie w okolicznościach ujawnionych w ramach postępowania dowodowego. O ile jednak dla wydania wyroku uniewinniającego wystarczające jest uznanie, iż brak dostatecznych dowodów na poparcie stawianych mu zarzutów, o tyle dla skazania koniecznym jest wykazanie, że istnieje przynajmniej jeden dowód, na tyle jednoznaczny i stanowczy w swej wymowie, by wykluczyć jakiegokolwiek inne, korzystne dla oskarżonego wersje zdarzenia. Innymi słowy – brak po stronie sądu meriti pewności, co do któregośkolwiek z elementów identyfikujących konkretny czyn i niemożność stanowczego zanegowania wyjaśnień każdego oskarżonego, musi być rozstrzygana przez stosowanie zasady in dubio pro reo, to jest tłumaczenia wątpliwości na jego korzyść. Jak bowiem wskazywano w judykaturze, braków czy niedoskonałości dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego nie wolno stawiać na równi z ułomnościami

dowodów, na podstawie których miałyby nastąpić ustalenie jego winy. Te ostatnie powinny być konsekwentne, logiczne w swej wymowie i wykluczające jakiegokolwiek wątpliwości.

Sąd Rejonowy przeprowadził wszystkie niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej czy też logicznej. Nie ma racji skarżący, że oceniając zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy zgodnie z zasadami logicznego rozumowania i prawidłowej wykładni należało przyjąć, że oskarżony wypełnił znamiona pomocnictwa do przestępstwa oszustwa, w sytuacji gdy brak na to jednoznacznego dowodu.

Stan nie dających się usunąć wątpliwości jest stanem niemożności poczynienia niewątpliwych ustaleń pomimo wykorzystania wszystkich przewidzianych prawem metod i w tym znaczeniu jest kategorią obiektywną. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia właśnie z powyższą sytuacją. Mając na względzie młody wiek oskarżonego D. K. (w dacie czynu miał 21 lat) i zeznania pokrzywdzonego J. R., który słyszał głos sprawcy przez telefon i uważał, że należy do mężczyzny w wieku ok. 50 lat (k.237) oraz wykaz wiadomości email pomiędzy oskarżonym i osobą podającą się za M. K., które wskazują na podstępne uzyskanie dostępu do konta bankowego oskarżonego przez nieustaloną osobę, a także wobec tego, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, stwierdzić należy, że materiał

<p>dowodowy, ujawniony w toku postępowania w niniejszej sprawie, nie dostarczył wystarczających dowodów na popełnienie przez oskarżonego tego przestępstwa.</p> <p>W zaistniałej sytuacji, nie tyle uprawnieniem, co obowiązkiem Sądu, wynikającym z treści art. 5 § 2 k.p.k. było wydanie orzeczenia uniewinniającego.</p>		
Wniosek		
<p>O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 wyrok utrzymany w mocy w całości		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.		
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacji uchybienie tj. błąd w ustaleniach faktycznych, w niniejszej sprawie nie zaistniało. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie wysnuł prawidłowy wniosek, iż brak w tej sprawie jednoznacznego dowodu pozwalającego przyjąć, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 286 § 1 kk. Wyniki swego rozumowania Sąd Rejonowy zaprezentował w wyczerpującym, w pełni odpowiadającym wymogom art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu, w którym bardzo dokładnie przedstawił ustalony stan faktyczny oraz wskazał, w jaki sposób powyższy stan faktyczny ustalił. Sąd I instancji wskazał również, które dowody uznał za wiarygodne, a którym dowodom tej wiarygodności odmówił.</p>		

Wbrew argumentom skarżącego oskarżonemu nie można także przypisać czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., albowiem udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności ułatwia w ten sposób innej osobie popełnienie czynu zabronionego oraz to, że czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej czynu zabronionego. Oznacza to zatem, iż musi on obejmować świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia czynu zabronionego przez inną osobę.

Tymczasem ujawniony w tej sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka B. G. (k.199v-200) oraz wydruk wiadomości mailowych pomiędzy oskarżonym i osobą podającą się za M. K. (k.257-269), potwierdza wyjaśnienia oskarżonego, który nie miał świadomości, że zakładając konto bankowe i udostępniając login i hasło do tego konta nieznanemu mężczyźnie, w ten sposób właśnie sposób udziela pomocy do wyłudzenia kwoty 15 000 zł od pokrzywdzonego J. R.. Wskazać należy, że motywem działania oskarżonego D. K. było uzyskanie kredytu na prowadzenie działalności gospodarczej, a nie wyłudzenie pieniędzy pod pozorem sprzedaży pojazdu B. (...) rocznik 2012. Oskarżony D. K. zgodził się założyć konto bankowe i udostępnić go osobie podającej się za M. K., aby wygenerować

sztucznie obroty finansowe na swoim koncie, a następnie uzyskać w banku wysoki kredyt na działalność gospodarczą. Nawet jeżeli nie jest to legalne działanie, to jednak nie wypełnia ono znamion przestępstwa zarzuconego oskarżonemu. Wbrew argumentom skarżącego żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdza aby oskarżony przewidywał możliwość popełnienia przestępstwa opisanego w zarzucie tj. oszustwa polegającego na wyłudzeniu zaliczki na zakup fikcyjnego samochodu wystawionego na sprzedaż na portalu internetowym.

Zgodnie z tym, co zostało przedstawione wyżej okoliczność jedynie odmiennej oceny dowodów przedstawione przez skarżącego jest podstawą niewystarczającą do skutecznego podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający w pierwszej instancji, w szczególności – a tak jest w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – gdy te oparte zostały o ocenę dowodów pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k., a w przeciwieństwie od przedstawionej przez apelującego, która była jedynie fragmentaryczna i nie uwzględniała wniosków wynikających w całościowej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Każde rozstrzygnięcie (czy to przesądzające winę czy też uwalniające od odpowiedzialności karnej) musi znajdować oparcie w okolicznościach ujawnionych w ramach postępowania dowodowego. O ile jednak dla wydania wyroku uniewinniającego wystarczające jest uznanie, iż brak dostatecznych dowodów na poparcie stawianych mu zarzutów, o tyle dla skazania

koniecznym jest wykazanie, że istnieje przynajmniej jeden dowód, na tyle jednoznaczny i stanowczy w swej wymowie, by wykluczyć jakiegokolwiek inne, korzystne dla oskarżonego wersje zdarzenia. Innymi słowy – brak po stronie sądu meriti pewności, co do któregoś z elementów identyfikujących konkretny czyn i niemożność stanowczego zaniegowania wyjaśnień oskarżonego, musi być rozstrzygana przez stosowaniu zasady in dubio pro reo, to jest tłumaczenia wątpliwości na jego korzyść. Jak bowiem wskazywano w judykaturze, braków czy niedoskonałości dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego nie wolno stawiać na równi z ułomnościami dowodów, na podstawie których miałyby nastąpić ustalenie jego winy. Te ostatnie powinny być konsekwentne, logiczne swej wymowie i wykluczające jakiegokolwiek wątpliwości.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

1.3.1 1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia.

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.	wyrok uchylony w całości do ponownego rozpoznania	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.	
Brak numeracji	Zgodnie z treścią przepisu 636 § 1 kpk w sprawach z oskarżenia publicznego w razie nieuwzględnienia apelacji wniesionej wyłącznie przez oskarżyciela publicznego- koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.	
1PODPIS		
Sędzia Anna Zawadka		